

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8721010711
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8721010711.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.01.2023, v trestnej veci proti obžalovanému I. Z. pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 Tr. zákona účinného do 31.12.2020 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/69/2021 zo dňa 06.10.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného I. Z..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obž. I. Z. uznaný za vinného zo spolupáchateľstva k prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2020 v spojení s § 20 Tr. zákona a zo spolupáchateľstva k prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), g), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, v spojení s § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 06.07.2020 obž. I. Z. spolu s Q. C., K. U., O. C., K. H. v parku pri Železničnej stanici v Poprade v presne nezistenom čase videli poškodenú K. Z., ktorá bola pod vplyvom alkoholu a sadla si na lavičku a keď tejto sa vysypal obsah ruksaku a veci jej spadli na zem, tak K. U. pri jej ukladaní veci do ruksaku si bez povšimnutia poškodenej zobrala zo zeme platobnú kartu Poštovej banky, a. s. čísla XXXX XXXX XXXX XXXX k číslu účtu I XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, na ktorej bol prilepený papierik s PIN kódom ku platobnej karte, schovala ju a následne všetci piati od poškodenej odišli a dohodli sa o použití platobnej karty a následnom rozdelení peňazí bez súhlasu poškodenej K. Z., všetci odišli k bankomatu Slovenskej sporiteľne, a. s., na ul. J. L. č. XXX v N., kde v čase o 18:05:12 hod. K. U. za použitia predmetnej platobnej karty a PIN kódu k nej vybrala finančnú hotovosť vo výške 150,- eur, ktorú si ponechala pre seba a jej partnera K. H., následne všetci spolu s obž. I. Z. prešli k nákupnému stredisku Kaufland na ul. J. L. XXXX/XX v N., v ktorom K. U. v sprievode O. C. v čase o 18:12:07 hod. vybrala z bankomatu VÚB banky, a. s. za použitia predmetnej platobnej karty a PIN kódu k nej finančnú hotovosť vo výške 150,- eur, ktorú odovzdala O. C., následne všetci piati prešli na ul. Komenského v Poprade, kde obž. I. Z. a Q. C. pristúpili k tam nachádzajúcemu sa bankomatu ČSOB banky, a. s., a za použitia predmetnej platobnej karty a PIN kódu k nej v čase o od 18:22:14 hod. do 18:24:34 hod. vykonali tri výbery finančnej hotovosti po 100,- eur, spolu vo výške 300,- eur, ktorú si následne medzi sebou nezisteným pomerom rozdelili, čím týmto konaním spôsobil obž. I. Z. spolu s ďalšími osobami poškodenej K. Z. z Tatranskej Štrby celkovú škodu vo výške 600,- eur, a skutku sa obvinený I. Z. dopustil napriek tomu, že blokom KR PZ v Prešove, oddelenie železničnej polície PZ Poprad č. 17078843 zo dňa 14.09.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.09.2019, na pokutu nezaplatenú na mieste bol postihnutý za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pričom mu bola uložená pokuta vo výške 30,- eur a trestným rozkazom Okresného súdu Poprad sp. zn. 0T/55/2020 zo dňa

30.04.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.4.2020, bol odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Za to mu bol podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2020 v spojení s § 41 ods. 1, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku podal, ihneď po jeho vyhlásení, obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnil. Namieta, že napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Poprad nie je konzistentné ani presvedčivé, a to predovšetkým z dôvodov, že sa nevysporiadaava so základnou argumentáciou obhajoby tvrdenou v priebehu celého trestného konania (aj v záverečnom prednese), čím mu súd odňal právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a vysporiadanie sa s jeho obranou logickým a zákonným spôsobom; ďalej neobsahuje súhrnnú logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu dôkazov, ktorá by ho zo spáchania skutku usvedčovala, táto je dotváraná interpretáciou súdu a nie objektívnym výsledkom dokazovania; a napokon súd z vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom o jeho spolupáchatelstve pri spáchaní predmetného skutku. Namieta tiež, že z výsledkov dokazovania nevyplýva žiadna jeho účasť na spáchanom trestnom čine. Považuje za zjavné, že trestný rozkaz, ktorý vo vzťahu k obvineným Q. C., K. U. a O. C. nadobudol právoplatnosť dňa 23.10.2022 a u obvineného K. H. nadobudol právoplatnosť 13.05.2022 preukazuje, že práve uvedené osoby sa dopustili skutku, ktorý je v spolupáchatelstve kladený za vinu aj jemu. Úlohou obžaloby v predmetnom trestnom konaní preto bolo pod ťarchou dôkazného bremena tvrdiť a preukázať, že sa na spáchaní skutku zo dňa 06.07.2020 priamo alebo nepriamo podieľal, resp. že mal z jeho spáchania majetkový prospech. Bremeno dôkazu svojich tvrdení však podľa neho obžaloba na hlavnom pojednávaní neuniesla, a súd svoje rozhodnutie postavil viac na subjektívnych domnienkach ako objektívnych dôkazoch. Skutočnosť, že sa s odsúdenými osobami v uvedený deň stretol v parku a následne tieto osoby sprevádzal podľa neho nie je dôkazom toho, že so spáchaním trestného činu mal niečo spoločné. Práve naopak - obhajoba už vo svojom záverečnom prejave zvýraznila, že vykonaným dokazovaním bolo objektívne preukázané, že to nebol obžalovaný, ale K. U., kto sa v parku pri železničnej stanici zmocnil platobnej karty K. Z. pritom, ako jej zbierala veci z rozsypanej tašky. Zároveň podľa neho v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by o zmocnení sa platobného prostriedku mal mať vedomosť. Z uvedených skutočností preto ustaluje záver, že súd jeho vedomosť o zmocnení sa platobného prostriedku nepreukázal, a záver súdu je postavený iba na vlastnej úvahe, v rámci ktorej vníma obžalovaného v negatívnom svetle hodnotenia vzniknutej situácie. Má za to, že v rovnako negatívnom svetle subjektívneho hodnotenia postavil súd aj svoje úvahy o majetkovom prospechu obžalovaného zo spáchaného skutku. Napriek absencii akéhokoľvek priameho dôkazu o tom, že by sa na výbere z bankomatov priamo podieľal alebo mal z uskutočnených výberov majetkový prospech, podľa jeho presvedčenia stojí záver súdu namiesto označenia objektívneho dôkazu na spochybňovaní vierohodnosti výpovedí svedkov v časti, kde títo potvrdili, že sami priamo nevideli, aby sa obžalovaný na skutku akýmkoľvek spôsobom podieľal a umelom vytváraní dohadov o tom, prečo títo svedkovia vo svojej výpovedi neuvádzali skutočnosti, ktoré by súdu pasovali do záveru potrebného na jeho odsúdenie. V uvedenom smere dáva odvolaciemu súdu do pozornosti, že sám súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia namieta vierohodnosť a pravdivosť výpovedí osôb, s ktorými mal spáchať uvedený trestný čin v spolupáchatelstve a ktoré by ho zo spáchania uvedeného trestného činu mali priamo usvedčovať. Tieto námietky vzhláda obžalovaný vo vyjadreniach súdu, kde tento konštatuje, že „Výpovede týchto troch svedkýň sú nepresné...(str. 4 rozhodnutia)“ alebo „Výpovede týchto svedkýň vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sú považujú za tendenčné v snahe pomáhať obžalovanému --- (str. 4 rozhodnutia)“ alebo „Nie je pravdivé tvrdenie svedkyne Q. C. o tom, že s obžalovaným sa stretli až po prvom výbere... (str. 5 rozhodnutia)“. Vzhľadom k uvedeným záverom súdu tak konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nie je postavené na žiadnom dôkaze, ktorý by ho priamo usvedčoval či už zo zmocnenia sa platobnej karty Poštovej banky, a. s. čísla XXXX XXXX XXXX XXXX k číslu účtu I XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, výberu finančných prostriedkov z tohto účtu alebo obdržania akéhokoľvek finančného prospechu z uskutočnených výberov dňa 06.07.2020. Zdôraznil, že na riadne a náležité vyvodenie trestnej zodpovednosti voči konkrétnej osobe sa v rámci trestného stíhania vyžaduje, aby boli na strane tejto osoby, ako subjektu trestného konania, naplnené všetky zákonné obligatórne znaky stanovené Trestným zákonom a to jednak znaky uvedené vo všeobecnej časti Trestného zákona a súčasne aj znaky obsiahnuté v osobitnej časti Trestného zákona, viažuce sa k určitej, konkrétnej skutkovej podstate trestného činu, ktorá je nimi tvorená. O nedostatku jeho úmyslu zmocniť sa cudzej platobnej karty a následne z nej získať majetkový prospech podľa neho svedčí

už len to, že sa pri vysypaní obsahu ruksaku poškodenej K. Z. v parku ani len nepostavil zo svojho miesta na lavičke, a nešiel K. U. pomôcť uvedený obsah pozbierať. Z uvedeného je tiež podľa neho zrejmé, že sa s K. U. o zmocnení platobného prostriedku nijako neradil ani sa naňho nechystal, pretože uvedená skutočnosť bola vyvolaná náhodnou udalosťou, ktorou bolo vysypanie ruksaku poškodenej. Tým z jeho hľadiska možno dôkazne vylúčiť jeho úmysel z prečinu krádeže podľa § 212 z hľadiska účasti a zároveň aj z hľadiska podozrenia zo spolupáchateľstva. Tvrdí, že vykonané dokazovanie žiadnym spôsobom nepreukazuje, aby sa formou účasti alebo spolupáchateľstva mal podieľať na používaní tohto platobného prostriedku, práve naopak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia považuje za zrejmé, z čoho súd vyvodil existenciu dohody medzi ním a odsúdenými o uskutočňovaní výberov, jeho účasti na týchto výberoch a majetkovom prospechu z nich. Vyhotovené fotografické záznamy z bankomatu potvrdzujú, že výber uskutočňovala O. C. a neexistuje dôkaz, ktorý by preukazoval, aby on platobnú kartu použil, alebo získal akúkoľvek časť finančnej hotovosti z uskutočnených výberov. Na základe vyššie popísaných úvah má zato, že je namieste, aby súd vo vzťahu k nemu aplikoval zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, nakoľko nejestvuje žiadny priamy dôkaz preukazujúci jeho vinu. Zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie o obyčajnú pravdepodobnosť alebo vlastné domnienky. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia (R NS č. 46/1963). Je preto nutné poukázať nato, že aj keď bol obžalovaný dôvodne podozrivý, že sa dopustil žalovaného trestného činu, avšak výsledky dokazovania vykonaného pred súdom nevyznievajú jednoznačne, a nie je tu úplne ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodit' bezpečný záver, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, treba obžalovaného oslobodiť spod obžaloby (R NS č. 14/1964). V tomto smere pripomína aj ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (napríklad 2 Tz 22/1967 a 7 Tz 61/1967), podľa ktorej ak zostanú vyčerpané všetky dostupné možnosti smerujúce k spoľahlivému zisteniu skutkového deja, je nutné vykladať priebeh tohto skutkového deja v prospech obžalovaného. Inak povedané, ak reálne prichádzajú do úvahy dve alebo viaceré verzie skutkového deja, je potrebné s použitím zásady in dubio pro reo neuznať obžalovaného za vinného. Podľa jeho názoru práve takáto situácia nastala v posudzovanom prípade. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má zato, že nebolo dokázané, že sa dopustil skutku, ktorý je mu kladený za vinu. V súlade s ustanovením § 285 písm. c) Tr. poriadku odkazujúc na vyššie opísané úvahy navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a jeho spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým a následne v podstate i k správny právny záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach, až na niektoré nižšie uvedené skutočnosti, aj poukazuje.

Napriek tomu, že obžalovaný spáchanie trestného činu poprel, brániac sa tým, že on o neoprávnenom obstaraní platobnej karty k účtu poškodenej K. Z. nevedel, túto platobnú kartu nepoužíval a peniaze výberom z bankomatu prostredníctvom tejto platobnej karty nemal, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný v spolupáchateľstve s ďalšími, už odsúdenými osobami.

Záver o vine obžalovaného je možné oprieť predovšetkým o svedecké výpovede Q. C., O. C. a K. U., ako aj o výpis z účtu poškodenej K. Z. vedený v Poštovej banke spolu s výpisom kartových transakcií a o obrazové záznamy z kamerového systému Poštovej banky.

V prvom rade je potrebné poukázať na výpovede svedkýň Q. C. a O. C., ktoré boli za prítomnosti obhajcu vypočuté v prípravnom konaní dňa 04.10.2021. Tieto zhodne podrobne popisovali, ako sa dňa 06.07.2020 v Poprade stretli ešte s K. U., K. H. a obžalovaným I. Z., ktorý bol vtedy priateľom O. C.. V parku pri železničnej stanici videli podnapilú pani, ktorej sa na zem z tašky vysypali veci. Keď od tej pani odišli, K. U. im ukázala bankovú kartu poškodenej, na ktorej bol nalepený papierik s PIN kódom. Všetci piati sa dohodli, že z platobnej karty vyberú peniaze a podelia sa. Takto z bankomatu na autobusovej stanici vybrala K. U. 150,- eur, následne v Kauflande K. U. s O. C. 150,- eur a napokon v blízkosti potravín vybral obžalovaný spolu s Q. C. 300,- eur. Q. C. sa z predmetnej karty pokúšala vybrať peniaze aj na ďalší deň, ale už neúspešne (toto potvrdzujú aj obrazovo-zvukové záznamy).

Je síce pravdou, že na hlavnom pojednávaní 20.09.2022 tieto svedkyne už čiastočne vypovedali inak ako v prípravnom konaní, keď sa zmeny týkali najmä toho kto robil výbery a ako sa o peniaze delili. Tieto rozpory po prečítaní ich výpovedí zo 04.10.2021 však vysvetliť nijako nevedeli. Aj podľa odvolacieho súdu vzhľadom na dobu, ktorá už od skutku po hlavné pojednávanie uplynula, sú vzniknuté rozpory v ich výpovediach pochopiteľné. Preto aj podľa odvolacieho súdu sú ich spontánne podrobné výpovede podané v prípravnom konaní (teda takmer o rok skôr ako na hlavnom pojednávaní) za prítomnosti obhajcu obžalovaného nepochybne hodnoverné.

Výpovediam týchto svedkýň z prípravného konania zodpovedá aj výpis kartových transakcií Poštovej banky, ktorý poskytuje podrobné informácie o úspešných i neúspešných výberoch prostredníctvom predmetnej platobnej karty poškodenej, na ktoré si už na hlavnom pojednávaní svedkyne nepamätali. Vzhľadom na tieto skutočnosti potvrdzujúce správnosť údajov poskytnutých svedkyňami v prípravnom konaní, ako aj vzhľadom na účasť obhajcu S. D. pri výsluchoch týchto svedkýň v prípravnom konaní, krajský súd považuje za nedôvodné námietky obhajoby o nesprávnej protokolácii ich výpovedí z prípravného konania. Pôvodný obhajca S. D. prítomný pri výsluchoch, ako ani svedkyne, k obsahu zápisníc žiadne výhrady nemal a bez návrhov na ich zmenu či opravu ich podpísal.

Trestnú zodpovednosť obžalovaného za spáchaný skutok potvrdzuje vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní aj svedkyňa K. U., ktorá si už taktiež detaily nepamätala, no napriek odstupe času od skutku zotrvala na tom, že pri Sintre robil výber peňazí z platobnej karty aj obžalovaný a že všetci vedeli o platobnej karte.

Vzhľadom na uvedené bolo teda aj podľa názoru krajského súdu nepochybne preukázané, že skutok uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, sa stal a tiež, že ho spoločne s už odsúdenými Q. C., K. U., O. C. a K. H. spáchal aj obžalovaný I. Z..

Nie je možné súhlasiť s názorom obhajoby, že sa v predmetnej veci mala aplikovať zásada in dubio pro reo a že obžalovaný mal byť spod obžaloby oslobodený. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. poriadku prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Nie je porušením prezumpcie neviny, ak súd zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlí, prečo výpovedi svedka či obžalovaného uveril alebo neuveril. Rozpory vo výpovediach je možné preklenúť v rámci hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Keďže prvostupňový súd v spojení s odvolacím súdom vykonané dôkazy uvedeným spôsobom hodnotil a svoje závery zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlil, napadnutý rozsudok je vo vzťahu k zistenému skutkovému dejú a vo vzťahu k jeho páchatelovi správny a zákonný.

Odvolací súd teda nemá žiadne pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu prvého stupňa.

Aj pokiaľ ide o právne závery sú v podstate správne, ale nie celkom presné.

V prvom rade je nepochybné, že obžalovaný spoločným konaním s už odsúdenými Q. C., K. U., O. C. a K. H. neoprávnene platobnú kartu na účel použiť ju ako pravú prechovával a použil. Zo skutkovej vety však nevyplýva, aby platobnú kartu poškodenej K. Z. obžalovaný aj neoprávnene obstaral, pretože takto platobnú kartu bez dohody s ostatnými poškodenej vzala K. U.. Až následne, vediac, že ide o neoprávnene obstaranú platobnú kartu, sa všetci dohodli na výberoch peňazí a ich rozdelení, pričom za tým účelom aj chodili k bankomatom, vrátane obžalovaného. Uvedená chyba v právnej vete napadnutého rozsudku však nemá žiaden vplyv na právne postavenie obžalovaného, pretože nič nemení na správnej právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom do 31.12.2020, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona. Preto túto chybu odvolací súd nepovažoval za dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku a opätovné rozhodnutie vlastným rozsudkom, a poukázal na ňu len v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Keďže obžalovaný spoločným konaním s ďalšími už odsúdenými osobami neoprávnene obstaranú platobnú kartu aj použil a spôsobil tým malú škodu, dopustil sa v jednočinnom súbehu tiež prečinu krádeže (R 14/2008). Obžalovaný spoločne s ďalšími osobami si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, čím naplnil pojmové znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), g), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Trestnú činnosť (základné skutkové podstaty) páchal obžalovaný v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1 až 5 Tr. zákona, uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona vo výmere 28 mesiacov, na výkon ktorého ho správne zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku jednomyseľne zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.